

ERIKA FOSTEROVÁ

SE VRACÍ
VE STRHUJÍCÍM PŘÍPADU

ROBERT
BRYNDZA
OSUDNÉ
SVĚDECTVÍ

COSMOPOLIS

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

COSMOPOLIS

Robert Bryndza

OSUDNÉ SVĚDECTVÍ

ERIKA FOSTEROVÁ
SE VRACÍ
VE STRHUJÍCÍM PŘÍPADU

**ROBERT
BRYNDZA
OSUDNÉ
SVĚDECTVÍ**

COSMOPOLIS

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU
DÍVKA V LEDU

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

FATAL WITNESS

Robert Bryndza

Text copyright © 2022 by Raven Street Ltd. All rights reserved.

Translation © Kateřina Elisová 2022

Cover © Henry Steadman 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu *Fatal Witness*, vydaného nakladatelstvím Raven Street Publishing v roce 2022, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Henry Steadman

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022 jako svou 8678. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-6673-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-6672-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-3689-6 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

PROLOG

PONDĚLÍ 22. ŘÍJNA 2018

Klepání na vchodové dveře bylo tiché, téměř nesmělé, takže ji nenapadlo nechat je zajištěné na řetízek. Když otevřela, muž stál velmi blízko a zdálo se, že v sobě dusí vztek. Než stačila zareagovat, protáhl mezerou ruce v rukavicích a jediným bleskovým pohybem ji chytil za hlavu, jednu ruku jí přitiskl na ústa, druhou na zátylek. Zvedl ji ze země a přes práh se protlačil dovnitř.

Rukavice byly černé a vyrobené z měkké, poddajné kůže, ale ruce v nich měl jako ze železa. Když ji táhl po místnosti, zaklonil jí hlavu, takže viděla jen strop. Jeho tělo sebou trhlo, jak kopnutím zabouchl dveře. Ruka na zátylku jí pevně svírala prameny vlasů, druhá jí stlačovala nos a překrývala ústa. Šok ji ochromil jako hadrovou panenku. Muž ji hodil na malou rozkládací pohovku.

Omráčeně ležela a zírala na něj. Celé to netrvalo déle než tři vteřiny.

„Zakřič a zabiju tě. Rozumíš?“ Neměla čas to pochopit. Tyčil se nad ní, páchl potem a výraznou vodou po holení. Pak ji udeřil do obličeje. Prudce trhla hlavou dozadu a celá levá strana hlavy jí znechtlivěla. Cítila horkost. A chlad. Postel v tichu zavržala. Vylezl na

ni, sápal se po jejím těle, jeho pach byl stále silnější... Dusivý. Mužova pěst se k ní znovu přiblížila a tentokrát se všechno proměnilo na ohňostroj hvězdiček zakončený jasnou černí.

Když přišla k sobě, nevěděla, kolik času uplynulo. Ležela na břiše a ruce měla za zády pevně svázané. Měla pocit, že jí ramena vypadnou z kloubních jamek. Ústa a jednu nosní dírku měla přelepenou tlustou páskou. Do pusy jí nacpal látku, byla zatlačena hluboko a přilnula jí přímo k zadní části hrdla. Dávila se a snažila se polknout.

Obývací pokoj se zataženými závěsy byl potměšlý. Dveře vedoucí z obývacího pokoje do ložnice zůstaly pootevřené a mezerou viděla, jak muž ukládá do batohu štos zápisníků. Ten sportovní batůžek modré barvy měl na zádech, když mu otevřela. Vypadal zvláštně – s modrými popruhy přes elegantní proužkované sako. Znovu se pokusila polknout, ale látka v ústech jí příliš tlačila na zadní stranu krku. Dusila ji a nutila ji ke zvracení. Zavrtěla se na posteli a na okamžik ji zaplavila euforie, protože zjistila, že jí nesvázal nohy.

Posunula se a očima přejížděla po obývacím pokoji a kuchyni. *Nůž*. Musí se dostat k noži. Zaměřila se na škvíru ve dveřích. Snažil se něco najít... z police vytahoval knížky, prohrabával zásuvky. Našel USB disky a hodil je do batohu. Ona byla spoutaná, ale on vypadal vyděšeně. Musí se pohybovat rychle, zatímco se ten muž zabývá něčím jiným.

Když pohnula hlavou, látka, kterou měla nacpanou v ústech, se posunula a zatlačila jí na mandle. Začala se dávit. Krev v těle se prudce rozproudila, což způsobilo, že se jí rozpálila i podlitina na obličeji. Opatrně, centimetr po centimetru klouzala k okraji pohovky.

Tenká matrace na rozkládacím gauči se svezla dolů, takže ztratila rovnováhu. Skulila se z postele a se žuchnutím se svalila na podlahu, přičemž dopadla na oteklou stranu hlavy.

Ozvěna zvuku se nesla po dřevěné podlaze, ale muž si jí nevšímal. Byl něčím posedlý, do něčeho zabraný, soustředil se jen na počítač na stole a něco ťukal na klávesnici.

Se značným úsilím se jí podařilo zvednout. Přesunula se ke zdi, zapřela se a dokázala se vyhoupnout na kolena. Celou dobu se snažila ovládnout nutkání zvracet, k čemuž ji nutil roubík v hrdle. Obtížně dýchala a dvakrát se musela zastavit a odpočinout si.

Když se konečně postavila na nohy a dopotácela se doprostřed místnosti, připadalo jí to jako vítězství. Spěšně, ale vratkým krokem obešla postel. U stěny, téměř na hraně nízkého stolku s televizí ležela krabice Scrabble. Cítila, jak do ní narazila nohou. Krabice se kymácela na okraji, ale nemohla se natáhnout, aby ji posunula. S rachotem spadla na podlahu a kostičky se rozlétly po koberci.

Stále seděl u stolu a něco psal. Kuchyň byla jen pár metrů od ní. Viděla stojan na nože vedle trouby.

Ve stojanu bylo zastrčených osm nožů, ale linka sahala nad její pas, a s rukama pevně svázanýma za zády se k němu nedokázala přiblížit.

Aby nuž získala, musela se předklonit a zaháknout si stojan s noži do podpaží jako do smyčky lasa. Vytočila tělo na stranu a naklonila se přes linku. Když ruce svázané za zády zvedala, zaplavila ji téměř nesnesitelná bolest. Spoutané paže jí umožňovaly jen velmi omezený rozsah pohybu. Využila mezery mezi levou stranou těla a paží a snažila se stojan uchopit, ale nedokázala to.

Zkusila to znovu. Potila se námahou a bolest jí několikrát pro-
jela tělem tak intenzivně, že div neomdlela. Při čtvrtém pokusu se
jí podařilo zaháknout paži za stojan, který se s hlasitým nárazem
převrátil na okraj linky.

Nože nyní z kusu dřeva vyčnívaly vodorovně a byly téměř v jedné
rovině s pracovní deskou. Zaplavila ji naděje. Otočila se zády a jednu
ze spoutaných rukou natáhla dozadu, aby sáhla po některém z nožů.

Prsty sevřela rukojeť dlouhého porcovacího nože...

„Ne, ne, ne,“ řekl hlas. Muž stál u kuchyňské linky a pozoroval ji.
Udělala krok vpřed a stále držela nůž. Slyšela, jak čepel hladce vyklouz-
la ze stojanu. Sevřela nůž v ruce, otočila se a s vystrčeným nožem se
posunula k muži. Nebyla ale dost rychlá, takže stačil uhnout. Zakopla,
zhroutila se dozadu a bolestivě dopadla na svázané ruce a rukojeť nože.

„Ty mě prostě nenecháš v klidu, co?“ Z jeho tichého hlasu za-
znívala sebekontrola. Když k ní přistoupil, vykřikla a kopla. Jenže
muž ji popadl za nohy, trhnutím ji zvedl z podlahy a hodil zpátky na
rozkládací pohovku.

Zvedl nůž a ona viděla, jak se rozhlíží a přemýšlí, co by měl udě-
lat. Uchopil kovový rám pohovky, překlopil ho a zvedl jí nohy. Tělo
měla ohnuté uprostřed. Pak ucítila jeho váhu, jak se ji snažil nacpat
do matrace. Kovový rám ji drtil. Nalehl celou vahou na matraci, aby
ji přehnul. Zalila ji nesnesitelná bolest. Ramena jí vyskočila z jamek,
kolena měla zvednutá k hlavě. Roubík v ústech se posunul níž do
krku a mačkal jí průdušnici.

A pak se jí nůž zaryl do zad, rozřízl jí ze strany tvář, zajel jí do
boku, pak do masitého polštářku lýtkového svalu. Muž vrážel nůž
do matrace.

OSUDNÉ SVĚDECTVÍ

Nemohla dýchat, zběsilé bodání neustávalo a nůž se jí nořil do těla, zatímco ji drtila tíha přehnuté matrace.

Chtěla, aby smrt přišla rychle. Ale ty tři dlouhé minuty, než se její přání splnilo, trvaly celou věčnost.

KAPITOLA 1

Detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová stála v prázdném předním pokoji rozpadajícího se viktoriánského řadového domku. Na okenní tabule se zvenku tiskl ponurý šedivý říjnový večer. Podlahová prkna místy shnila a na stropě nad její hlavou se rozpíjela žlutá vlhká skvrna, která pokračovala na zeď, kde dělala boule na vybledlých květovaných tapetách. Holá žárovka vrhala do místnosti mdlé čtyřicetiwattové světlo. Vytáhla telefon, který jí začal zvonit v kapse zimního kabátu. Volala jí sestra Lenka.

„Eriko, právě jsem se ti pokoušela dovolat přes FaceTime.“ Lenka mluvila jejich rodnou slovenštinou.

„Na novém telefonu jsem si ho ještě nenastavila,“ řekla Erika, což byla pravda. Přiložila si mobil k druhému uchu a vyhrnula si límec, aby se chránila před chladem.

„Tak jak to vypadá s novým domem?“

„Dobře. Stěhováci mi přivezli všechny krabice a...“ Erika se odmlčela a rozhlédla se kolem sebe. Snažila se představit si, jak tady z toho udělá domov. Stěnami dovnitř proniklo pronikavé drnění.

Erika vyšla z obývacího pokoje do předsíně a zvuky jejích kroků se odrážely od holé podlahy. Před půl hodinou nastavila termostat na třicet stupňů. Topení se podle všeho dostalo do agónie, ale vyhřát

místnosti nedokázalo. Po chvíli ticha se znovu ozvalo klapání trubek, které přicházelo z temné podesty schodiště nad ní.

„Co je to za zvuky? Můžeš mi zavolat přes Skype?“

Erika se podívala na chodbu zavalenou krabicemi. Její průkaz a policejní vysílačka ležely na poslední krabici v řadě. Proč si myslela, že zvládne žít v provizoriu? Neměla postel ani moc kusů nábytku. Věděla, že měla požádat domácího o další měsíc v pronajatém bytě a trochu se přičinit o to, aby byl dům obyvatelný. To byl hlavní důvod, proč nechtěla, aby sestra viděla současný stav jejího domu.

„Lenko, nemám ani Skype. A počítač je zahrabaný v některé z krabic.“

„Myslela jsem, že jsme se dohodly, že mi ukážeš svůj dům, nebo ne? Zaplatila jsi za něj takovou sumu... Nechápu, jak může někdo žít v Londýně, když je tam všechno tak drahé. A do toho ještě brexit. Je to opravdu nejlepší doba, aby sis koupila dům?“ Ozvalo se poslední skřípavé břinknutí a pak kotel utichl. „Ve zprávách pořád opakují, že ze země začnou vyhazovat lidi z východní Evropy.“

„Mě nevyhostí. Jsem policistka a mám dvojí občanství,“ ohradila se Erika. Lenka vydala zvuk, který připomínal něco mezi zabručáním a zachrčením.

„Můžeš mi aspoň napsat svoji novou adresu, abych ti mohla poslat dárek k nastěhování?“

„Jistě. Docela by se mi hodila kamna.“

Erika věděla, že dárek k nastěhování do nového domu je to poslední, na co Lenka myslí. Chtěla znát adresu, aby si dům mohla najít na internetu.

„Jak se ta čtvrt jmenuje?“

„Blackheath.“ Erika se vrátila do předního pokoje a položila ruku na letitý radiátor pod arkýřovým oknem. Přes studený kov ucítila slabé teplo. Na oknech neměla závěsy, takže ve skle viděla svůj odraz. Měřila metr osmdesát a vždycky byla štíhlá, ale všimla si, že vypadá hrozně vyhuble a vyčerpaně. Rozcuchané chomáče krátkých blond vlasů jí trčely všemi směry. Přešla ke stěně a zhasla, takže teď z okna viděla na temné prostranství vřesoviště. Řada pouličních lamp osvětlovala silnici vedoucí středem a vrhala oranžová kola na trávu zarostlou suchými křovisky.

„Znamená Blackheath něco?“ zeptala se Lenka.

Erika si povzddechla.

„Ano, *heath* znamená pustina zarostlá vřesem a...“ Zaváhala. „A *black* jako černá. Takže černá pustina, protože tohle místo podle všeho používali při Černé smrti jako morovou jámu.“

„Jsou tam *pohřbená* těla po epidemii moru?“

„Zřejmě ano.“

„Nemáš na oddělení vražd dost mrtvol?“

„Tak to není. Je to krásná oblast. Se spoustou obchůdků a barů.“

„A morovou jámou přede dveřmi!“ odfrkla si Lenka.

„Nikdy na tom místě nebudou stavět, takže budu mít vždycky ničím nerušený výhled,“ zopakovala Erika s vážným výrazem slova mladého, zdravím kypícího realitního agenta. „Mám to blízko do práce a za rohem bydlí můj kolega, kamarád Isaac. Pamatuješ si na Isaaca?“

„To je ten homosexuální hrobník?“

„Isaac není žádný hrobník, je to forenzní patolog.“

„Eriko, jak si máš někdy najít přítele, když se obklopuješ mrtvolami a gayi?“

„Lenko, já přítele nechci a neobklopuju se gayi. Je to jeden kamarád. Každopádně tohle беру jako nový začátek. Prodala jsem dům v Manchesteru a po příliš dlouhé době, kdy jsem tady v Londýně bydlela v nájmu, jsem si koupila něco vlastního. Konečně mám pocit, že se posouvám dál od té doby...“ Zmlkla. Chtěla říct, *od té doby, co umřel Mark*. Eričin manžel Mark byl taky policista. Před více než čtyřmi lety přišel o život při práci během zpackané drogové razie. Několik měsíců po jeho smrti se Erika přestěhovala z Manchesteru do Londýna, kde získala místo. Byly to těžké čtyři roky, osobně i profesně, ale když dům koupila, nehledě na všechny jeho chyby měla skutečně pocit, že začíná znovu.

„Jsi šťastná?“ zeptala se Lenka jemnějším hlasem.

Erika se nad odpovědí musela chvíli zamyslet.

„Úplně ne, ale za dlouhou dobu je to štěstí nejbliž. Poslouchej, nechám si nastavit nový telefon tak, abychom si mohly volat i s videem. Ale na domě je spousta práce a zahrada vypadá jako jeden velký chaos.“

„Nebudu tě soudit. Jen mě to zajímá, ráda bych dům viděla.“

„To ti připomenu. Pozdravuj děti a Marka.“

Když Erika zavěsila, našla v kapse kabátu vlněnou čepici a nasadila si ji. U paty schodiště visela žárovka, ale světlo nedosahovalo až na podestu nad ní. Pokračovala dál chodbou kolem krabic a dveří na malý záchod v přízemí, které nechávala zavřené. Když ji Isaac doprovázel na druhou prohlídku domu, poznamenal, že mu záchod připomíná film *Trainspotting* a napůl očekává, že uvidí, jak z mísy vylézá mladý Ewan McGregor.

Zdálo se, že kuchyň se úprav naposledy dočkala někdy v sedmdesátých letech minulého století. Pod oknem byla malá dřevěná pra-

covní plocha se dřezem ze šamotové keramiky a v rohu místnosti bzučela Eričina nová lednice s mrazákem, která v kontrastu se žlutými stěnami působila nepatříčně. Erika zatím vybalila pouze rychlovarnou konvici, mikrovlnnou troubu a pár hrnků na kávu. Představa, že by se měla přehrabovat v krabicích a hledat talíře a kuchyňské potřeby a pak si něco ohřívat ve špinavé kuchyni, na ni byla příliš. O dvě ulice dál viděla bistro, kde prodávali hranolky, smažené ryby a podobná jídla, a protože se připozdívalo, rozhodla se, že si tam pro něco zajde.

Když vyšla z domu, ulice byly prázdné a ve vzduchu se vznášela mlha. Erika sklopila hlavu, vyhrnula si límec a zamířila k obchodu. Jakmile vstoupila do dveří, zahalilo ji slastné teplo a vůně smažených ryb. Bistro působilo jako staromódní britský podnik s obrovskou stříbrnou fritézou. Dlouhý zelený pult z laminátu byl posetý zrníčky rozsypané soli a kapkami octa. Vedle pokladny stály dvě obrovské sklenice s nakládanými vejci a láhve s octem a kečupem. Erika si objednala velkou porci tresky s hranolky a k tomu plechovku tradiční limonády s příchutí pampelišky a lopuchu. Večeři si odnesla do boxu u okna a jedla ji rovnou z papíru. Ulice venku vypadala tichá a mlha podle všeho ještě zhoustla. Ostatní zákazníci si jídlo odnášeli s sebou, takže uvnitř seděla sama.

Sklopila pohled k plechovce se syceným nápojem, který se nepodobal žádnému jinému. Byl to Mark, kdo ji s ním seznámil, stejně jako s rybou a hranolky, když se přestěhovala do Británie. Dívala se na plechovku. Čtyři roky po Markově smrti se zdálo, že všechno stále vede k němu. Vybavila se jí další vzpomínka na onen osudný den. Viděla Marka, který ležel vedle ní, byl postřelený a krvácel.

Erika zavřela oči. Nikdy nechytili toho, kdo stiskl spoušť. Ten den nezemřel jen Mark, ale ještě další čtyři kolegové. Její tým. Zvedla ruku ke krku a nahmatala jizvu v místě, kde byla postřelena. Znovu slyšela Lenčinu otázku.

Jsi šťastná?

Podívala se na výbornou smaženou rybu s hranolky a vybavila si rozpadající se dům, který jí patřil. Cítila se spokojená. Možná by mohla štěstí prozatím odsunout na druhou kolej a spokojit se s tím, že je prostě spokojená.

Krátce po osmé vyšla z bistra zpátky na chodník. Mlha už mrzla a pokrývala povrch asfaltu bílým popraškem. Vracela se domů, ale protože pro ni čtvrt stále byla nová, špatně odbočila. Ocitla se v úzké ulici s řadovými domky, kde nesvítilo několik pouličních lamp. Všímal si, jak elegantně domy vypadají, a posmutněle si prohlížela jejich cihlové zdi vyspárované pískem a dvojité výsuvná okna.

V polovině ulice byla v řadě domů mezera, ve které stál moderní bytový dům z betonu, odsazený od silnice a s udržovanou předzahrádkou. Všechna okna byla tmavá, ale když procházela kolem, v přízemí se rozsvítilo světlo. Hlasitý, příšerný výkřik Eriku přiměl, aby se zastavila.

KAPITOLA 2

Výkřik se ozval zpoza levého okna přízemního bytu. Erika měla pocit, že se jí v uších rozléhá jako ozvěna. Pak někdo vykřikl znovu, tentokrát zvuk trval delší dobu, a Eriče se zježily chloupky na zátylku. Spěchala po krátké cestičce k hlavnímu vchodu, což byly vysoké prosklené dveře, za nimiž vedla zanedbaná chodba s parкетовou podlahou. Zkusila kliku. Bylo zamčeno, ale všimla si zářícího červeného světýlka vedle elektronického přístupového systému. Vrátila se na cestičku a pokračovala dál na trávník po levé straně domu. Natáhla se a zaklepala na sklo. Zevnitř se ozývalo vzlykání.

„Haló!“ zakřičela Erika. „Jsem policistka!“

Zašátrala v kapse a našla služební průkaz. V tu chvíli se rozhrnul závěs a v okně se objevila drobná žena s černými vlasy ostříhanými na mikádo s výraznou ofinou. Erika neviděla do místnosti. Přiložila průkaz ke sklu. Žena měla smrtelně bledou tvář a podle všeho byla v těžkém šoku. „Jsem detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová z Metropolitaní policie. Potřebujete pomoc?“ Žena se zapotácela a přikývla. „Můžete mě pustit dovnitř hlavním vchodem?“ Zdálo se, že žena reaguje se zpožděním. Zaváhala, pak znovu přikývla a zmizela za závěsem. Erika se vrátila k hlavnímu vchodu. Rozsvítila se světla a Erika sledovala, jak se žena nejspíše blíží k proskleným dveřím. Bylo

jí hodně přes čtyřicet, na sobě měla volné džíny s laclem a vínovou flísovou bundu. Na nohou měla zelené kroksy, do kterých si vzala nadýchané růžové ponožky. Nemohla popadnout dech a bílý obličej měla ulepený potem. Chvilí jí trvalo, než našla tlačítko, aby mohla dveře odemknout. Ozvalo se pípnutí a cvaknutí a Erika si otevřela.

„Je v bytě ještě někdo další?“ zeptala se Erika a žena přikývla. „Je ozbrojený? Má zbraň?“

„Ne, je to moje sestra. Je mrtvá. Panebože... Je *mrtvá!* Je... Je tam... Všude!“

Erika se rozhlédla po chodbě, z níž vedly troje dveře a na jejímž konci byl výtah a schodiště. Žena vyšla z prvních dveří vlevo.

„Jak se jmenujete?“

„Tess. Tess Clarková.“

„Jste zraněná, Tess?“

Žena se na chvíli odmlčela a sklouzla pohledem na své tělo. Erika si všimla, že ženina flísová bunda je špinavá a na několika místech na rukávech propálená od cigaret. Tess zavrtěla hlavou.

„Výborně. Tess, jak se jmenuje vaše sestra?“

Tess zírala přímo před sebe. Třásla se, zuby jí drkotaly a oči měla vytřeštěné, takže vypadaly jako dvě velké skvrny černého inkoustu. Erika přemýšlela, jestli její dilatované zorničky nenaznačují užívání drog, ale stejný příznak vykazuje i těžký šok. Rozhlédla se kolem sebe a zaznamenala, že ve vstupním prostoru stojí v rohu u skleněných dveří poněkud neduživě vypadající rostlina juka a vedle ní hnědá kožená pohovka. Vzala Tess za ruku a odvedla ji k ní. „Tady, posaďte se. A teď mi řekněte, jak se jmenuje vaše sestra.“

Tess se posadila na okraj a ústa si zakryla třesoucí se rukou.

„Vicky.“

„A jste si jistá, že kromě Vicky v bytě nikdo jiný není?“

Tess se zamračila.

„Myslím, že není... Šla jsem jen do obývacího pokoje. Druhá místnost je vzadu.“

„Dobře. Můžete tady počkat? Slibuju, že se vrátím, jen se potřebuju podívat dovnitř.“

Tess přikývla. Erika vždycky nosila v kapse latexové rukavice. Zvyk spojený s jejím častým vstupem na místa činu. Natáhla si je a zamířila ke dveřím do bytu.

Jakmile vstoupila dovnitř, uhořel jí do nosu kovový pach krve. Dveře vedly do malé úzké chodby s nízkým stropem. Přímo vpravo se nacházela čistá, moderně vyhlížející koupelna s bílými kachličkami. Byla prázdná.

Obývací pokoj a kuchyň byly spojené. Na malé rozložené pohovce leželo tělo mladé ženy tváří dolů ve velké kaluži krve. Ruce měla svázané za zády. Když se Erika rozhlédla, viděla, že hlava ženy směřuje ke dveřím. Natáhla ruku a položila jí prsty na krk. Její kůže byla pevná a studená jako tmel. Pulz nenahmatala. Podle množství krve na prostěradle a podle toho, že tělo leželo v podivném úhlu, bylo zřejmé, že šlo o násilný útok.

Erika si přikryla ústa rukou, protože zápach byl velmi intenzivní, a obešla obývací pokoj a kuchyňskou linku ve snaze vyhnout se krvavým skvrnám na světlém koberci. V zadním rohu byly zavřené dveře. Zaposlouchala se, ale nic neslyšela. Věděla, že by měla počkat na posily, ale trpělivost nepatřila k jejím silným stránkám. Popadla dřevěný váleček, kterého si všimla vedle převráceného stojanu na nože.